

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Ex Libro Quarto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

τὸν κωνσταντίνον ἐπισημάνει φλεγοντὶ τὸ γάλ. Aillo erant, Constantii animum adhuc magis incitarunt adversus Gallum: metuentes scilicet, ne Constantius aut iurandum in memoriam revocans, aut propinquitatem sanguinis reveritus, Cæsarem ab exilio revocaret, neve Gallus ex eo discrimine elapsus, ipsos malos male perderet. Horum igitur fraudibus atque insidiis, missi sunt qui Gallum interficerent. Cæde tamen nondum perpetrata, pœnitentia ductus Constantius, alios misit qui eadem prohiberent. Verùm Eusebius istis persuasit, ne ad insulam accederent, neve principis rescriptum quo cædes Galli inhibebatur, cuique vulgarent prius, quàm Gallus gladio vitam finiisset. Idque ita gestum est ut ipsi moliti fuerant. Quamobrem Julianus postea imperium adeptus, Eusebium ac socios ob injustam Galli cædem capitali supplicio affecit.

2. Τὸ μὲν τοιγε βάρους τ' ἀρχῆς ὑπολογίζομεν ὁ κωνσταντίνος, καὶ ὡς ἐχ' οἷός τε εἶη μόνος Φερὲν, ἰβηλιανὸν τὸν ἀδελφὸν γάλλου τ' ἰωνίας μετὰ πικρὰ μὲν ἀντιπαρῶν, χερσὶν δὲ καίσαρος, ἐλέλυτο ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀδελφῆς εἰς γυναικα κατεγνησάμενος καὶ τὴν ἰβηλίας γαλλίας φυλάττειν ἐπέμπετο καὶ γυλιανὸν ἐπέστειλε τὰ τῆδε.

3. Αὐτὸς δ' ἐν σιρμιώ τῶν ἀγαθῶν ἀποδίδωσι τοῖς αἰτησαμένοις. τὴν καὶ δὲ τὴν φησι, καὶ λιβέρτιον κατὰ τὸ ὄμοσόν καὶ μὴ καὶ κατὰ γετὸ ἀθανάσιον ὑπογράψαι. ὁμοίως δ' καὶ τὸν ἐπισκοπὸν ὄσιον, ἠνωδότιον ἐπιστάτης, καὶ εἰς ὁμοφώνιαν αὐτὸς ὑποσάσασαμένης. ἐπειδὴ ὑπέγραψαν τὸν μὲν ὄσιον εἰς τὴν αὐτῆς παρθενίαν τὴν κορδύβην τ' ἰσπανίας ἐπανελθεῖν, καὶ τὸν ἄλλο ἀρχὴν λιβέρτιον δ' ἐρωμαῖον ἐκκλησίας. Φηλὶξ δ' ἐν τῷ μετὰ τὸν χρόνον τ' ἐρωμαῖον ἐπισκοπὸν καλασάς, εἰς αὐτὸ ἀπέβη, τὸ μὲν ἀξίωμα τ' ἐπισκοπῆς φέρων, καὶ μὴ γέ τινος ἐκκλησίας περιελάμβανεν.

4. Ὅτι λεοντίος Ἐάντιοχίας ἐπισκόπου τελευτήσασα, διδόντιον φησι ἐν γερμανικῆς ἀφασσάμενοι ὁμοδόξοι, ἐπιβίβασαν ἐν τῷ Ἰβηλίῳ, ὃ δ' τῆς ἀφασσῆς μὲν δόξης ἴσως, πᾶσι ἐν τῷ ἀφασσῆς γραμμάτων εἰς

Aillo erant, Constantii animum adhuc magis incitarunt adversus Gallum: metuentes scilicet, ne Constantius aut iurandum in memoriam revocans, aut propinquitatem sanguinis reveritus, Cæsarem ab exilio revocaret, neve Gallus ex eo discrimine elapsus, ipsos malos male perderet. Horum igitur fraudibus atque insidiis, missi sunt qui Gallum interficerent. Cæde tamen nondum perpetrata, pœnitentia ductus Constantius, alios misit qui eadem prohiberent. Verùm Eusebius istis persuasit, ne ad insulam accederent, neve principis rescriptum quo cædes Galli inhibebatur, cuique vulgarent prius, quàm Gallus gladio vitam finiisset. Idque ita gestum est ut ipsi moliti fuerant. Quamobrem Julianus postea imperium adeptus, Eusebium ac socios ob injustam Galli cædem capitali supplicio affecit.

2. Porro Constantius molem totius Imperii considerans, & quod solus ipse ei sustentanda haudquaquam sufficeret, Julianum Galli fratrem ex Jonia accitum, Cæsarem constituit, Helena forore sua ei in conjugium data. Ac Julianum quidem ad custodiam Galliarum protinus misit. Nam in illis partibus res admodum perturbatae erant.

3. Ipse verò Sirmium profectus, illic confedit: quo quidem tempore etiam Liberium Episcopum urbis Romæ, quem Romani summo studio flagitabant, ab exilio revocatum, civibus suis reddidit. Tunc etiam eundem Liberium, & unâ cum illo Osum Episcopum, contra consubstantialis vocabulum & contra Athanasium subscripsisse ait Philostorgius, cum synodus quædam illic collecta esset, & supra memoratos in sententiam suam pertraxisset. Postquam verò subscripsissent, Osum quidem ad sedem suam Cordubam scilicet Hispaniæ reversum, Ecclesiam ejus loci gubernasse: Liberium verò Romanæ Ecclesiæ præfuisse. At Felix, qui absente Liberio Episcopus fuerat ordinatus, ad sua se recepit, Episcopi quidem dignitatem retinens, nulli tamen præfatus Ecclesiæ.

4. Mortuo Leontio Antiochena: urbis Episcopo, Eudoxium ex urbe Germanicia translatum, hi qui ejusdem cum illo opinionis erant, ut ait Philostorgius, in sede Antiochena collocarunt. Porro Eudoxius, Arianorum quidem sententiam sequebatur. Nisi quod ex libris

Asterii, ad sententiam eorum qui filium similem secundum substantiam profitebantur, abductus fuerat. Sed Arianum eum ab hoc dogmate retrahentes, ad dissimilis substantiae assertionem revocarunt. Ceterum Philostorgius ait Eudoxium moribus mitem fuisse ac modestum, nec mediocri solertia ac dexteritate praeditum: ob ignaviam tamen ac timiditatem magnopere tradidit. Patrem ejus Caesarium nomine, ait ortum fuisse ex Arabissio minoris Armeniae oppido. Eumque licet in amores mulierum effusior fuisset, vitam tamen consummasse martyrio, quod & maculas ejus abstet sit, & coronas Athleticas insuper ei contulit.

5. Eudoxium, ut ait Philostorgius, Eunomium ad Diaconatus gradum promovit. Verum Eunomius priusquam universam eorum doctrinam accuratissime didicisset, munus illud suscipere recusavit.

6. Cum Antiochenis Ecclesiae administratio tradita esset Eudoxio, ait Philostorgius, Basilium Ancyrantum aegre admodum id tulisse. Ipse enim ad eam sedem cupiditatis oculos adjecerat, ejusque amorem penitus in animo defixum circumferebat.

7. Constantius, cum uxor ipsius quam quidem summo opere amabat, furoribus uteri laboraret, necesse habuit Theophilum ab exilio revocare. Hunc enim divina virtute morbos curare, celebris fama erat. Postquam vero advenit Theophilus, Constantius eorum quae adversus ipsum peccaverat, veniam petiit, utque uxorem suam curaret, multis precibus rogavit. Nec irrita fuit ejus postulatio, ut testatur Philostorgius. Nam cum Theophilus manus placatrices imposuisset, mulier morbo liberata est.

8. Basilium, ut scribit Philostorgius, adjuncto sibi Eustathio Sebastiae Episcopo alisque Ecclesiarum praesidibus, Aetium praecipue, deinde vero Eudoxium quoque apud Imperatorem accusavit, tum alia adversus eos confingens, tum quod consilii ac participes fuissent conjurationis Galli. Sed & Theophilus iisdem calumniarum nexibus comprehensus est. Imperator igitur Basilio credens ac praecipue mulieribus, has enim Basilium praeveniens ad partes suas traduxerat: Theophilum quidem exilio multavit Heracliam Pontis relegavit. Eudoxium vero Antiochia excedere ac domi manere

A τὸ καὶ ἕσταν ὁμοιον ἑπενώκετο ὁ ἑπι-
 ρεσιώ τῆτον ἀναφέρων, πρὸς τὸ ἑπε-
 σιον ἀνήγον. Ἐπιπέκη ὁ τὸν διδοξίον ὁ Φι-
 λόργου, καὶ κόσμιον τὰ ἤθη, καὶ τὰ ἀ-
 λα δεξιὸν ἀναγράφων, εἰς ἀγλίαν ἐπέ-
 διαβάλλει καὶ δραβίον μὲν τὴν μικρῆς
 μῦριαν πόλιν πατρίδα λαχέιν τὸν αὐτὸν πα-
 τέρα, καὶ αἰεὶ ὄνομα αὐτῶν μνησ-
 κόν ἢ, καὶ τοὶ τῶν εἰς γυναῖκας ἠθῶν ἄρ-
 δονῶν, ὅμως θάνατον διαθλήσαι, καὶ ἑ-
 σιον τε τῶν μολυσμάτων, καὶ πρὸς γεσε-
 νες ἀθλητικὰς ἐπιφέρειν.

B 5. Ὁπ φησι διδοξίον κληθῆσθαι, εἰς διακονίαν
 δυνόμιον ἀποχρεῖται. ὁ ἵππὸν εἰς τὸ ἀνα-
 βῆσθαι ἐκείνον τὸ δόξης ἀνελάθειν, τὴν ἄσ-
 χαν δέχεσθαι.

6. Ὁπ φησι διδοξίον τὴν ἀνιοχίαν ἐ-
 χρεῖται ὁ ἀγκύρας βασιλεὺς ἐδύρατο
 νεν αὐτὸν γὰρ ἐπ' αὐτῷ εἶχε τὸ βδέμμα τῆ
 γνώμης φησὶ ὁμοιον.

7. Ὁπ φησι τὸ κωνσταντῆς γυναῖκας τῆ
 μητρομανίας ἀλάσης πατρί, ὅτι ἐκείνη
 ἵ τοῖς ἡμέτεροις αὐτῆς ὁ κωνσταντῆς, εἰς ἀνα-
 κλῆσθαι τὸν θεοφίλον τὸν ἑπεροίας ἀνακα-
 λῆσθαι ἐφημῖται γὰρ ὅτι πατῶν εἶναι θείας
 δυνάμει θεραπείας πῶς αἰσθητοῦ ἢ καὶ
 συγνώμῃ οἱ εἰς ἀντὶν ἡμαρτεν αἰτήσαι, καὶ
 πρὸς τὴν τὴν γυναῖκα θεραπείαν ἐκλυπα-
 ρῆσαι καὶ μὴ διαμαρτεῖν, ὡς ὅτι λέγει, τὸ
 αἰτήσεως. Ἐπιπέκη γὰρ τὰς ἰλαστῆρας γυ-
 ρας ἔθεοφίλου, ἀπαλλαγῆναι τὰ πάθος τὸ
 γυναικῶν.

8. Ὁπ φησι βασιλεὺς συλλαβὴν μετ'
 ἑαυτὸν τὸν τε τὸ σεβασίαν ἀνίστασθαι, καὶ ἐπὶ
 δὲ ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν βασιλεὺς ἀνίστασθαι
 εἶτα ἢ τὸν διδοξίον πρὸς τὸν βασιλεὺς δια-
 σύρξ, ἀλλὰ τε πλάθων ἀπειαντῶν, καὶ ἀπει-
 σαν μῦσαι καὶ κοινῶν τῆ γάλλων ἐπὶ ἀναστά-
 σεως, συμπεριλαβὼν ταῖς καὶ ἐκείνων δια-
 βολαῖς καὶ τὸν θεοφίλον. ὁ ἵππὸν εἰς, μάλ-
 σα ἢ δια τῶν γυναικῶν ταῦτα γὰρ πρὸς
 βασιλεῖον πρὸς τὴν ἑαυτὸν γνώμην ἀπει-
 κηργάσαντο ἰὼ μὴν θεοφίλου, ζημίαν ἐπιβέ-
 λει, τὴν ἐν τῷ πόνῳ ἡρακλῆαν οἰκῆν ὑπέβηται
 τὸ διδοξίον τὸ ἀνιοχίαν ἀποστῆναι διαμῆναι

οικοι, αέτιον ἢ κ' ἑτέρας ἑνάς τῶν σὺν αὐτοῖς εἰς Ἀ
 τὴν τῶν διαβαλλόντων δίδωσιν ἄξυσίαν. ἐτύ-
 χανον ὁ Θεὸς βασιλέων κ' κ' πρῶτον τῶν
 βασιλέως πρὸ τ' πίστεως διελθίοντο. ἐν οἷς τὸ
 μὴ ὁμοιον τῶ πατρὶ λέγειν κ' πάντα τὸν ἴον
 διεκρινετ' ἑσίας ἢ ὅλως ἐδ' ὀνόματι μνήμης
 τοῖς ἄλλοις λόγοις συνήσθηγε. ταύτῃ ὃ τὴν
 δόξαν, κ' συνόδ' ἐκείνη, κ' ὑπογραφαῖς βε-
 βαιώσαι διεσπείδασαν. μετ' ἑπολὺ ἢ κ' διό-
 μιθ' ἢ φήμης τῶν ὑπὸ βασιλείας περαχθέν-
 των καλαλαβέσσης τὴν ἀντιόχην, τὴν τε χι-
 ροθιαν τῶ διακόνου ὑποδέχετ' ἢ κ' πρῶτος ἀ-
 ποσταλείς πρὸς κωνσταντινον ἀναλύσαι τὰ ἐπι-
 σιπύρια, ἀλίσκετ' κ' τὴν ὁδὸν ὑπὸ τῶν ἀμ-
 φι βασιλέων, κ' εἰς μίδια ἔειον φυγαδένετ' ἢ πό-
 λιν τ' Φρυγίας. τὸν ὃ αέτιον ὑπὸ τὴν ἄξυσίαν
 πεσόντα τῶν ἀμφιτὸν βασιλέων, ὑπερέειον ἢ
 πέπεζα τ' Φρυγίας εἶχεν' ἐν δόξῃ ἢ εἰς τὴν
 ἐκὼν τὰ πατρίδα ὑπεχωρησε τὴν ἀρμενίαν. ἀλ-
 λα κ' ἑτέροις ταῖς ὑπερείαις ἐδόθησαν, ταῖς
 πρὸ τὸν βασιλέων ὑπαγόμενοι ψήφοις, ὧν ὁ
 ἀριθμὸς εἰς ἐξδομήκοντα σύμπας ὄνε φελαμ-
 ἔτο.

9. Οἱ ἀμφὶ βασιλέων ταῦτα διαπραξά-
 μνοι πάντα, πανάχρ' φιλιῶνες, τὸ ὁμοῦσιον C
 σκερῆταν, κ' πολλῶν πρὸς τομῶν, κ' τὸν κων-
 σταντινὸν πόλεως μακεδόνιον, καίτοι τοῖς πρὸ
 ἐνόμιον προαποκεκλιμένον, εἰς τὴν ἐαυτῶν ὁ-
 μως ἐπιστάσαντο δόξαν. ἀλλὰ κ' πολλὰς ἑτέ-
 ρες τῶν ἐπισκόπων, ἵες μὴ ὑπάσθηες λόγοις, ἵες
 ἢ τὴν πρὸ τῶ σκερῆταν νῦν τῆ βία.

14. Οἱ πατρίφιλον τὸν σκυθοπόλεως, κ' νάρ-
 κισον τὸν εἰρηνηπόλεως, ἑτέρας σὺν αὐτοῖς,
 ὁ σελιδόν τ' μυσίας πρὸς ἀρμενίας, τὸν κων-
 σταντιον φησιν ἀναδιδάξαι τὰ πρὸ τῶ βασι-
 λέως δεδραμαλιστημένα ἑ τὸν καλαπλά-
 γητα ἑ ἢ πρὸς ἀλγῆσαυλα, τῶν μὴ μετοχέων
 τῶ κατεψηφισμένα ἀνεῖναι συνόδ' ἢ γρη-
 ἔς πρὸς ἄξαι δ' ὄνο, τὴν μὴ ἐν δριμίνω τῶ δ' ὄνο
 ὄνοως συναλίζεσαν' τὴν ὃ τῶς ἄξαι κ' λι-
 βύης κ' θράκης ἐν νικομηδείᾳ αἰτὰ παρ' ἑκα-
 τέρας μέρας λεθόμενα, δοκιμασίας ἐμελλον
 παραβάλλειν, ἀλλὰ τὴν μὴ ἐν νικομηδείᾳ, ὡς
 ἑ τ' ὄνοως ἐθῆς δ' ὄνο φησιν, τῶν πλόνων πρὸς τὸ
 ὁμοῦσιον νενδολῶν, σισιμὸς ἀναξέλλαι, ὡς τῶς
 προκαλαβέσση εἰς δεκαπέντε τὸν δριμῶν
 ἀντιμένοι, ἄμα ἑ τῶ τῆς ἐπισκόπου κερσο-

juslit. Actium denique ac reliquos qui unâ cum illis erant, calumniatorum potestati tradidit. Caterum Basilius coram Imperatore de fide disputationem habuerat: In qua similem quidem per omnia Patri Filium esse exponebatur: Substantiæ verò nulla mentio, ne nomine quidem tenus fiebat. Hanc autem opinionem & synodi sententia & subscriptionibus firmari studuerunt. Nec multo post Eunomius, cum fama eorum quæ à Basilio gesta fuerant, Antiochiam perlata esset, Diaconi ordinationem suscepit: & Legatus ad Constantium missus ut ea quæ decreta fuerant, rescinderentur, in itinere captus à Basilianis & Midaium Phrygiæ relegatus est. Actium verò in potestatem Basilianorum delapsum, Pepuza Phrygiæ vicus exulem accepit. At Eudoxius in Armeniam ex qua oriundus erat, recessit. Alii præterea numero septuaginta, Basilianorum sententia damnati, in exilium missi sunt.

9. Hæc ubi fecissent Basiliani, univèrsa loca peragrantes, ὁμοῦσιον id est similibus substantiæ vocabulum confirmarunt. Multisque in eorum sententiam concedentibus, Macedonium quoque Constantinopoleos Episcopum, quamvis antea in sententiam Eunomii esset propensior, in suam nihilominus sententiam pertraxerunt. Multos etiam alios Episcopos, partim verbis allicientes, partim vim suasionibus admittentes, ad suas partes traduxere.

10. Ait Patrophilum Scythopoleos & Narcissum Irenopolis Episcopum, unâ cum aliquot aliis Singidunum Myfiæ urbem adventantes, retulisse Constantio ea quæ per fraudem patrata fuerant à Basilio. Constantium verò obstupefactum & dolore commotum, eos quidem qui damnati fuerant ab exilio revocasse: duas verò synodos celebrari iussisse: alteram Arimini, ad quam Occidentalium partium Episcopi convenirent: alteram Nicomediæ, quæ Episcopos ex Oriente & Libya ac Thracia esset habitura: ut in his synodis ea quæ ab utraque parte dicebantur, diligenti examine discuterentur. Sed Nicomediensem quidem synodum, ut impius iste calumniatur, eò quòd plerique eorum in consubstantialis fidem propensi erant, tertiam motus represit, qui Episcopos quindecim numero qui ante alios advenerant, unâ cum Cæcropio

δὲ ἐξ ἑσθλῶν λόγων δηλώσαι τὸ γνωστὸν ἐν ἱκανός. Ἐξ
 ἔτι ταύτης τῆς συνόδου γράμματα, πολλὰ
 δὲ ἐστίν, ὅσα ἰσχυρῶς ὁ διαλεξιμὸς ἀ-
 μιλαν ἐν δογματικῶν ἐκείνης μοίρας κα-
 τὰ τῆς, ὁ μὲν βασιλεὺς τῶν ὁμοῦσιον ὁ-
 ξαζόντων παρηγόρησεν. Ὁ δὲ ἕτερος οὐκ ἔπαυ-
 σεν ἀπὸ τῶν λέγων τὸν ἀέτιον πρὸς τὴν, συ-
 στήσιον αὐτῶν ἐπινοήσας. ὡς δὲ εἶδον οἱ ἀμφὶ
 τὴν βασιλείον παρηγορημένον ἀπὸ τῶν εἰς ἀντι-
 λογίαν τὸν ἀέτιον, δὲ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τὴν δύναμιν
 τῶν λόγων, ὅτι ἔφασαν δὲ ἐπὶ ἐπισκόπους ὅτι
 διακόνου παρὶ τῶν δογμάτων εἰς λόγους κατὰ τῆς
 ἀντιπρόσθεν δὲ τῶν διαφερομένων, ὡς ὅτι ἀ-
 ξίας νῦν ἐστὶ κείνης, ἀλλ' ἀλληθείας ἐπιπέτη-
 σαι, δὲ ἐχοίται μὴν κ' ἀκούσας οἱ παρὶ βασιλείον
 τὸν ἀγῶνα καὶ ὡς ὅτι λέγει, καὶ κράτος τῆς
 ἀσπίδος γλώσσης ἠτήθησαν, ὡς μὴ μόνον ὁμολο-
 γῆσαι, παρηλάττει τὴν τῆς ἁγίας ἐπι-
 σίας παρὸς τὴν γενναίαν, καὶ κ' μηδὲν κοι-
 νῶν, ἀλλὰ καὶ χειρὶ οἰκείᾳ τὴν ὁμολογίαν,
 ἀπὸ τῶν παρηγορησάντων, βεβαίω-
 σαυτοῦ. μαθόντα δὲ ταῦτα τὸν βασιλέα,
 καὶ ἰσχυρῶς βασιλεὺς καὶ ἀεὶ διαβο-
 λῶν συνεσκότα, καὶ μέσης τῆς καρδίας
 ἀμάρτυρας φέροντα, τὸ συνεχεῶς ἐν ἀρ-
 πύσει παρὸς τὴν τῆς ὀργῆς ἐπιπλήρωσιν. διό-
 περ ἀμφοῖν μὲν εἰς θεῶν παρηγορίᾳ διακον-
 τῶν δὲ τῶν βασιλέων, τίνα ἀν' εἶναι, οἱ ἐπι-
 πάται τὸν ἀέτιον ὅτι, ὡς ἀνόμοιοι ἐπιπλή-
 ραι τὸν ὑὸν εἰσηγεῖται. ἀμείψασθαι δὲ παρὸς
 ταῦτα τὸν ἀέτιον, τὸς ἑαυτὸν ἐνδὲν τῶν πατρῶν
 τὸν ὑὸν ἀνόμοιοι εἰπεῖν ἢ δοξάσαι, ὡς καὶ
 ἀπαρῶν ἀλλήλων ὁμοίον ἀπὸ τῶν κηρύττειν. τῆς δὲ
 τῆς ἀπαρῶν ἀλλήλων φωνῆς ὑποδραξάμενος
 ὁ κωνσταντῖνος, καὶ μὴ δ' ἀναχορῆσαι ὅλως
 ἐκ τῆς ἀμαθίας, κατὰ τὸν ἐκείνου τρεπὸν ἀνεφ-
 ἔργασθαι τὸ ἀπαρῶν ἀλλήλων, ἐκ τῆς ἀλλήλων μὲν
 κελύφης τῶν βασιλέων τὸ ἀέτιον ὑπερῶν δὲ τῆς
 συνδρομῆς ἀκακίας, καὶ καθαιρέσεως ὑποδρα-
 σθῆναι ψήφους, ἐ τῶν ὀρθοδόξων μόνων
 ὑποσημαμένων τῆς καθαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ
 ἀπὸ τῶν εἰς τὰ μάλιστα τῶν φερόμενων κοι-
 νῶν. τῶν μὲν καὶ τὴν γνώμην μετὰ τῆς ἀνε-
 των τῶν τῆς ἀκρίβειαν προῆξεν ὁικονομίας ῥη-
 ματικῶν ἀναχορῆσάντων ὅτι κωνσταντῖνος τῶν
 ἑσπερίων τόμον παρηγορησάμενος, τῶν καὶ
 τῶν παρόντων ὑποσημασάμενος χειρὶ οἰκείᾳ διε-

A scendis negotiis acurissimus, & ad ex-
 ponendos animi sui sensus satis disertus.
 Unde etiam acta hujus synodi, quæ non
 pauca sunt, ab hoc uno digesta ac dis-
 posita fuere. Cum igitur ambæ partes
 in certamen de dogmatibus suis venis-
 sent, eorum quidem qui Filium similem
 secundum substantiam profitebantur,
 Patronus erat Basilus. Qui verò dissi-
 milem substantiam assererebant, Aetium
 causæ suæ patronum constituerunt,
 adjuncto ei Eunomio. Porro Basilus &
 qui cum illo erant, cum Aetium adver-
 sarium sibi oppositum vidissent : ejus
 dicendi vim formidantes, indecorum
 esse dixerunt, ut Episcopi de dogmati-
 bus fidei cum diacono certarent. Sed
 cum adversæ partis antistites reclama-
 sent, non de dignitate præfens judiciū,
 sed veritatis inquirendæ causa institu-
 tum esse dicentes, Basilus licet invi-
 tus in certamen descendit : & quemad-
 modum iste scribit, ab Aetii lingua pe-
 nitus devictus est. A deo ut non solum
 confessus fuerit, substantiam geniti dif-
 ferre à substantia Genitoris, nec ulla in
 re convenire : verum etiam propriæ
 manus subscriptione, sicut Aetius po-
 stulaverat, confessionem suam firma-
 verit. Quæ cum didicisset Imperator,
 & calumniam quam Basilus in Aetium
 confinxerat, adhuc vigentem in animo
 suo circumferret, eventus illius occasio-
 nem ad explendam iram suam arripuit.
 Ambobus igitur in conspectum, suum
 venire jussit, Basilium interrogavit que-
 nam essent illa de quibus Aetium incu-
 sare. Respondit Basilus, quod is dissi-
 milem Patri Filium assereret. Ad hæc
 Aetius : Tantum abest, inquit, ut Fi-
 lium Patri dissimilem dicam aut senti-
 am. Quin potius absq; ullo discrimine
 similem profiteor. At Constantius vo-
 cabulum illud ἀπαρῶν ἀλλήλων insimulans,
 nec discere omnino sustinens quoniam
 sensu eam vocem usurpasset Aetius,
 eum palatio expelli jussit. Postea verò
 Acacii operâ perfecit, ut idem Aetius
 Episcopali judicio deponeretur, sub-
 scribentibus ejus depositioni non so-
 lum Orthodoxis, verum etiam iis ipsis
 qui ejusdem cum illo opinionis erant :
 quorum alii priorem sententiam muta-
 verant, alii id quod inviti fecerant, dis-
 pensationis nomine prætexebant. Por-
 ro Constantius Occidentalium Epi-
 stolum in medium proferens, præsen-
 tium Episcoporum subscriptionibus
 firmari eam jussit. Continebatur au-

